

Από τα ευτράπελα που μας πρόσφεραν οι συμπατριώτες μας

/ [Γενικά](#) / [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Φωτό: anthologio.wordpress.com

Γιάννης Τσίκουλλας- Καθηγητής Παιδιατρικής Α.Π.Θ.

Η οποιαδήποτε ενασχόληση με τα παιδιά είναι μια ευλογία. Είναι δώρο Θεού. Γιατί και τα ίδια τα παιδιά είναι δώρο Θεού, ανεκτίμητα.

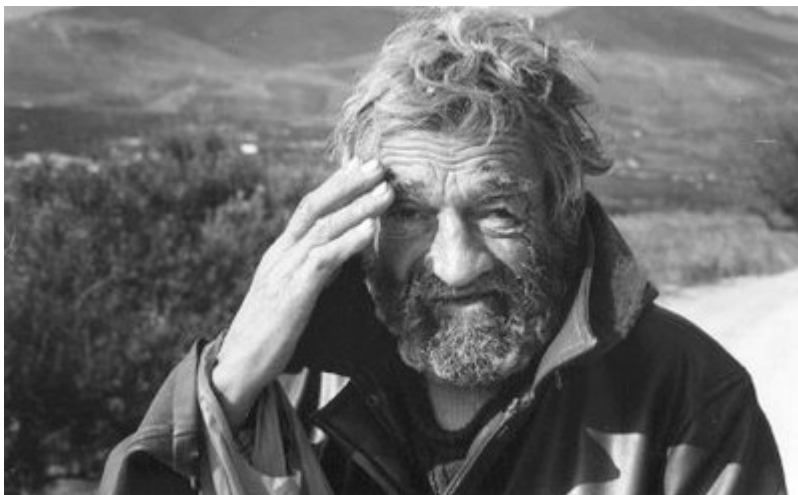
Η Παιδιατρική, την οποία υπηρετώ εδώ και πολλά χρόνια, δίνει μεγάλες χαρές και διδάσκει καθημερινά. Δίνει όμως και μεγάλες λύπες, όταν τα πράγματα δεν εξελίσσονται όπως επιθυμούμε. Είναι όμως και καταστάσεις που ξεπερνούν τις ανθρώπινες δυνάμεις και προσπάθειες. Τα παιδιά, ακόμα κι όταν είναι άρρωστα, με την αθωότητα και την ανεπιτήδευτη συμπεριφορά τους δημιουργούν πολλές φορές απρόσμενες καταστάσεις, που ελαφραίνουν την ατμόσφαιρα, όσο βαρειά κι αν είναι. Κι αυτό είναι πολύτιμο για όλους. Το ίδιο συμβαίνει συχνά και με τους γονείς τους, στους οποίους αντανακλάται η ψυχολογία και η συμπεριφορά των παιδιών

τους.

Θα αναφέρω μερικά ευτράπελα περιστατικά από τα άπειρα που έχω θησαυρίσει και καταγράψει ως παιδίατρος από τα συμπατριωτάκια μου παιδιά και τους γονείς τους αλλά και από ενήλικες Χαλκιδικιώτες ασθενείς, που αντιμετώπισα ως φοιτητής της Ιατρικής σε διάφορα νοσοκομεία της Θεσσαλονίκης και αργότερα σε διάφορα αγροτικά ιατρεία της Χαλκιδικής ως γενικός γιατρός τότε.

Ο τίτλος του άρθρου δεν είναι σχήμα λόγου. Είναι πραγματική προσφορά τα περιστατικά αυτά. Μου έχουν προσφέρει και εξακολουθούν να μου προσφέρουν ιλαρότητα και συγκίνηση, όταν τα θυμάμαι και, το κυριότερο, έχουν προσφέρει ψυχαγωγία για πολλά χρόνια, όταν τα διηγούμαι σε φίλους και γνωστούς. Τα προσφέρω τώρα και στους αναγνώστες του περιοδικού μας, έτσι όπως έγιναν, χρησιμοποιώντας τη ντοπολαλιά μας, όπως τη χρησιμοποίησαν οι πρωταγωνιστές των περιστατικών, με την ελπίδα ότι θα προσφέρουν και σ' αυτούς λίγη ιλαρότητα, που την έχουμε όλοι τόσο ανάγκη σήμερα.

Ο παππούς από τις Καλύβες

Φωτό: ganifantis.blogspot.com

Στα Εξωτερικά ιατρεία του τότε Κεντρικού Νοσοκομείου, όπου έκανα άσκηση στην Παθολογία ως φοιτητής της Ιατρικής, έφεραν έναν παπούλη από τις Καλύβες Πολυγύρου, που βογγούσε συνεχώς. Όταν άκουσα την καταγωγή του είπα ότι είμαι συμπατριώτης του και κάθισα δίπλα του να τον παρασταθώ. Σε λίγο ήρθε ο εφημερεύων γιατρός με τους συμφοιτητές μου και αφού τον ενημέρωσα για την κοινή μας καταγωγή άρχισε να του παίρνει το ιστορικό: «Τι έχεις παπού; Γιατί σ' έφεραν εδώ;». Ο παπούλης με στόμφο και με δυνατή φωνή (χαρακτηριστική των χωρικών μας) του λέει: «Τί νάχου βρε γιατρέ. Μπαίλ(ι)τσα. Ούλ(ι) νυχτίτσα ίψε κι

ούλ(ι) μιρίτσα σίμιρα έχου ένα πουνίδ' που παέν(ι) απ' τ'βούζα μ' στα πουδάρια, απ' τ'βούζα μ' στα πουδάρια» δείχνοντας με ζωηρές κινήσεις τα αναφερόμενα μέλη του. «Να, αυτό έχου. Μί μπαίλ(ι)τσι σί λέου αυτό του πουνίδ'. Βάνι τα ακουστικά σ' κι θα του καταλάβ'ς».

Όλοι οι συμφοιτητές μου γύρισαν και με κοίταξαν έτοιμοι να ξεσπάσουν σε γέλια. «Έτσι μιλάτε, ρέ Τσίκουλα, στο χωριό σας;», μου είπε σκασμένος στα γέλια ήδη ο εφημερεύων γιατρός. Εγώ βαθύτατα προσβεβλημένος δεν άρθρωσα λέξη. Η καζούρα συνεχίστηκε για πολλή ώρα. Ο καημένος ο παππούλης είχε τον πόνο του (το «πουνίδ'» όπως τόλεγε) και μείς «περί άλλων τυρβάζαμε».

Τις επόμενες μέρες όποιος συμφοιτητής μου με συναντούσε, αντί για καλημέρα έδειχνε την κοιλιά του και έλεγε «απ' τ' βούζα μ' στα πουδάρια, απ' τ' βούζα μ' στα πουδάρια».

Άργησα πολύ να ξαναδώσω γνωριμία σε συμπατριώτη μου.

Η σεμνότυφη γριούλα

Συνέβη στο ΑΧΕΠΑ, στα φοιτητικά μου επίσης χρόνια, όπου έκανα άσκηση σε Παθολογική Κλινική. Στον θάλαμο έφεραν μια γριούλα από τη βόρειο Χαλκιδική. Ήρθε ο επιμελητής γιατρός να την εξετάσει κι εμείς οι φοιτητές γύρω του. Σε μια στιγμή έπιασε να σηκώσει το νυχτικό της για να εξετάσει την κοιλιά της. Η γριούλα, που μέχρι τότε ήταν ήρεμη και συνεργάσιμη, ορμάει και αρπάζει τα χέρια του γιατρού βγάζοντας συγχρόνως μια κραυγή, που μου φάνηκε ότι αντήχησε σ' όλο το ΑΧΕΠΑ: «Μή, ντρουπή. Ντρουπή μιγάλ(ι)!». Ο επιμελητής τάχασε. Σηκώθηκε και άρχισε να προσπαθεί να της εξηγήσει ότι η εξέταση δεν είναι ντροπή. Μάταιος κόπος. Η γριούλα ανένδοτη. Τελικά με τη βοήθεια μιάς νοσοκόμας της σήκωσαν το

νυχτικό με τη βία. Η δύστυχη γριούλα, αφού είδε ότι ο αγώνας της δεν δικαιώθηκε, παραδόθηκε στα χέρια του εξεταστή, είχε κρυμμένο το πρόσωπό της με τα χέρια της καθ' ολη τη διάρκεια της εξέτασης και έκλαιγε με λυγμούς. Ανάμεσα στους λυγμούς άκουγες αποσπασματικά:

«Άχ, τι ήταν αυτό που έπαθα στ'ν ΑΧΕΠΑ μέσα. Τί ντροπή ήταν αυτήν(ι). Τί ντροπή ήταν αυτήν(ι) στα χρόνια μ'».

Καημένη γριούλα. Άλλα είναι για ντροπή, όχι αυτά.

Η «βρώμικη» Αργυρώ

Φωτό: anarhogatoulis.blogspot.com

Το περιστατικό αυτό συνέβη, ενώ ήμουν πλέον παιδίατρος, στο ΑΧΕΠΑ και πάλι. Η Αναστασία ήταν ένα χαριτωμένο και έξυπνο κοριτσάκι 3-4 χρονών από ένα χωριό της Χαλκιδικής, που έμεινε για καιρό στο Νοσοκομείο.

Τις πρώτες μέρες ήταν μόνη σε έναν θάλαμο. Έμπαινα την εξετάζα χωρίς τίποτα το ιδιαίτερο. Είχαμε μάλιστα πολύ καλές σχέσεις. Με αποκαλούσε «θείου». Μετά κάποιες μέρες έφεραν για νοσηλεία ένα άλλο κοριτσάκι, την Αργυρώ. Ήταν έτσι η χωροταξία του θαλάμου, που έπρεπε πρώτα να εξετάσω την Αργυρώ και μετά την Αναστασία. Εξέταζα λοιπόν κάθε πρωί την Αργυρώ, έπλενα τα χέρια μου, όπως επιβάλλει βασικός νόμος της Υγιεινής, και μετά πήγαινα να εξετάσω την Αναστασία. Η Αναστασία με κοίταζε παράξενα και επίμονα καθώς πλενόμουν. Για κάποιες μέρες δεν έλεγε τίποτα. Τέλος δεν άντεξε. Αφού μια μέρα εξέτασα την Αργυρώ, έπλυνα τα χέρια μου και πήγα να εξετάσω και την ίδια, μου λέει σιγά-σιγά είς άπταιστα Χαλκιδικιώτικα: «Θείου, τ'ν ασκένισι τ'ν Αργυρώ;». «Όχι, Αναστασία» της λέω. Κανένα παιδάκι δεν «ασκένουμι». Και τότε εκφράζει την απορία της:

«Τότι γιατί πλέν(ι)ς τα χέρια σ', όταν ντ' τσακών(ι)ς;».

Χρειάστηκε να της δώσω πολλά μαθήματα Υγιεινής για να καταλάβει οτι πρέπει να πλενόμαστε όχι μόνο όταν «ασκένουμεστι» κάποιον.

Η λανθάνουσα γλώσσα...

Φωτό: paramithas.gr

Παιδιατρική Κλινική Ιπποκρατείου. Εξέταζα ένα αγοράκι συμπατριωτάκι μου 5-6 χρονών. Ήταν ένα αγοράκι φοβιτσιάρικο και επιθετικό. Δίπλα του η μάνα του προσπαθούσε να το ηρεμήσει για να συνεργασθεί. Αυτό ουρλιάζοντας «περιέγραφε» στη μάνα του τι του κάνω. Σημειωτέον ότι του έκανα και νευρολογική εξέταση γιατί είχε κάποια σημάδια ύποπτα για μηνιγγίτιδα. Έτσι, όταν του έπαιρνα τα αντανακλαστικά στα γόνατα με το ιατρικό σφυράκι, φώναζε «Μάνα, η γιατρός μί χτυπάει, πέτουν να φύει». Όταν του ακούμπησα μια μεταλλική ακίδα στο πέλμα να ελέγξω την αντίδρασή του, φώναζε «Μάνα, η γιατρος μί

γρατσνάει, πέτουν να φύει». Η δύστυχη η μάνα προσπαθούσε μάταια να το ηρεμήσει. Τέλος έφθασε η τελική φάση της εξέτασης, η εξέταση του στόματος, που γίνεται πάντα τελευταία, γιατί τη φοβούνται όλα τα παιδιά. Λέω λοιπόν στο παιδάκι με όση ψυχραιμία μου είχε μείνει «άνοιξε το στόμα σου να δώ τη γλώσσα σου και αμέσως μετά θα φύγω». Αυτό έσφιγγε περισσότερο τα δόντια του και μέσα απ' αυτά μου έλεγε «να φύεις τώρα». Τότε επεμβαίνει η μάνα του, που μέχρι τότε δεν είχε πεί τίποτα και του λέει «χάξι, πιδί μ', χάξι να διεί η γιατρός τ' γλώσσα σ' κι ύστια θα τσακ(ι)στεί να φύει».

Εδώ αγαπητοί αναγνώστες, θυμηθείτε αυτό που γράφω στην εισαγωγή, ότι «στους γονείς αντανakλάται η ψυχολογία των παιδιών τους». Η μάνα ένιωθε ότι το παιδί της επιθυμούσε διακαώς να «τσακ(ι)στώ να φύγω» και μου το είπε η ίδια, χωρίς να το θέλει, εκπροσωπώντας τα αισθήματα του παιδιού. Απαρηγόρητη γι' αυτό που μου είπε, μου ζητούσε και μου ξαναζητούσε συγνώμη. Η κατανόησή μου βέβαια ήταν πλήρης. «Τσακίστηκα» κι έφυγα χωρίς να κρατήσω ίχνος κακίας!

Θα τα φάει η θείους, η γιατρός

Μου ζήτησαν να πάω να εξετάσω ένα συγγενικό μου παιδάκι σε κάποιο χωριό της Χαλκιδικής. Επρόκειτο για ένα αγοράκι 2-3 χρονών, που είχε μέρες πυρετό «ακατέβατο» όπως μου είπαν. Την ώρα που εξέταζα το παιδί, αθόρυβα η μάνα του πήγε στην κουζίνα και σε λίγο το σπίτι μοσχοβόλησε τηγανισμένο λουκάνικο. Τη βλέπω σε λίγο να έρχεται με ένα δίσκο με λουκάνικα και μπύρα για να με περιποιηθεί. Χαλκιδικιώτικη φιλοξενία!

Το παιδάκι που μέχρι τότε ήταν νωθρό και ανόρεκτο, μόλις του μύρισε το λουκάνικο «ζωντάνεψε» και όπως ερχόταν η μάνα του να μου προσφέρει τον δίσκο όρμησε και άρπαξε 2-3 λουκάνικα. Καταντροπιασμένη η καημένη η μάνα από τη συμπεριφορά του παιδιού της και για να το αποτρέψει από αυτό που πήγαινε να κάνει του φώναξε έξαλλη: «Μή αρέ, αστα κάτ'. Ούμπας. Κακά ίνι αυτά. Θα τα φάει η θείους, η γιατρός».

Το όνομα του μπαμπά

Φωτό: sidonistiko.blogspot.com

Στα πλαίσια της εκτίμησης της νοητικής ανάπτυξης των παιδιών εφαρμόσαμε κάποια τέστ.

Ήρθε λοιπόν ένα τετράχρονο πατριωτάκι μας για το σκοπό αυτόν και μεταξύ άλλων ερωτήσεων είχαμε και την παρακάτω στιχομυθία:

- Πως σε λένε αγοράκι μου;
- Γιώργο.
- Έχεις αδελφάκια;
- Έχω.
- Πως τα λένε;
- Το ένα το λέν' Αναστασία και το άλλο Νίκο.
- Το μπαμπά σου πως τον λένε;
- Μπαμπά.
- Δεν έχει όνομα ο μπαμπάς σου;
- Όχι, είναι μπαμπάς.
- Μα η μαμά σου πως τον φωνάζει τον μπαμπά;
- Τον φωνάζει «αρέ βόδ'».

Εκείνη την ώρα η μαμά και εγώ ευχηθήκαμε ολόψυχα να άνοιγε η γή να μας

καταπιεί!

Τα προσφέρω με πολλή αγάπη ελπίζοντας να επανέλθω.

Πηγή: Παγκαλκιδικός Λόγος, τεύχος 1ο, Οκτώβριος – Δεκέμβριος 2009, σελ. 26-27